

2007. október - **Beszélgetés Koleszár Istvánnal, az ÁPV Zrt. ügyvezető igazgatójával** - 2. rész

Természetvédelem

– A védett erdőterületek döntő többségét a társaságok kezelik. Ismert, hogy a KvVM fenntartja igényét további erdőterületek megszerzésére. Mi érvényesül ebben a kérdésben, a politikai erőviszonyok döntenek?

Mi lesz az ÁPV Zrt. álláspontja ezzel kapcsolatban?

– Ez a küzdelem a politika kormányzati szintjét is megjárta az utóbbi időben. Azt mondhatom, hogy ez a jövőben sem lépheti át a szakmai realitásokat.

– Arra utal, hogy a Dalerd Zrt. esetében komoly gazdaságossági számításokkal alátámasztott tanulmány segítette az érvelést?

– Igen, pontosan. Véleményem szerint a most kialakult egyensúlyt nem szabad megbontani. Egy természeti régióban vagyunk jelen. A sík vidéki területeken a nemzeti parkok kezelik a területek többségét, ezért vetették föl, hogy kerüljenek hozzájuk az erdők is. Úgy gondolom, hogy ez kissé túlhajtott szakmai törekvés a részükről. Ugyanis az erdővagyon kezelésének feltételrendszere nálunk alakult ki és jól működik. Ezek alapján nem látom a változás szükségességét és nem is támogatom.

Mi úgy látjuk, hogy a természetvédelem kérdésében egyezségekre kell jutni, hiszen jelenleg is jelentős követeléseket tartunk nyilván. Ebben a kérdésben fel is hívtuk a különböző döntéshozó fórumok figyelmét, hogy az ilyen kötelezettségeknél a jogszabály lehetőséget ad rá, és e téren is tisztességes elszámolást kell megvalósítani. A legutóbb, amikor az osztrák államerdészet vezetőjénél jártam, ő azt a közmondást idézte, hogy amiért nem kell fizetni, annak nincs értéke. Ők már túljutottak ezen a vitán, hogy mennyit térítsen az, aki megrendeli ezt a szolgáltatást. Felhívtuk arra is a figyelmet, hogy amikor a védett területeket ki akarják terjeszteni, rendre elmaradnak a hatástanulmányok. Továbbá e területek fenntartására sincsenek korrekt számítások. Ilyen értelemben szükségesnek tartom a jövőben egészen pontosan meghatározni azt a nemzeti tehervállalást, amit a természetvédelem érdekében az ország – nagyjából az állam, hiszen a védett területek 90 százaléka ide tartozik – vállal. A brüsszeli szabályok szerint az állami erdőket kizárták szinte mindenféle támogatásból, alig van néhány cím, ami alapján támogatást kaphatunk.

Az Európa Tanács ezt a terhet a nemzeti kormányokra ruházta.

Azt tudom mondani, hogy fölkészültünk az önfinanszírozásra, és ennek megfelelően az erdőhozamból és a vagyonkezelő forrásaiból – amelyek a társaságoktól származnak – kell biztosítani az állami erdővagyon kezelését.

– A természetvédők ezen a ponton úgy érvelnek, hogy az általuk kevésnek nyilvánított gazdasági eredmény miatt nem éri meg, hogy a természet védelme sérelmet szenvedjen. Az ő álláspontjuk szerint az erdőgazdálkodás költségeit a büdzsének kellene állnia, s ne legyenek nyereségérdekeltek a társaságok.

– Ez egyrészt téves, másrészt populista nézet, és egyáltalán nem felel meg az európai tendenciáknak. Tanulmányoztuk az osztrák, és az éppen megreformált német államerdészet

gazdálkodását, de minden fejlett európai országban egyértelműen deklarálták az erdők gazdasági hasznosítását.

Mi sem mondhatunk le az erdők hasznáról. Ráadásul a zöldenergia kapcsán még föl is értékelődik mindez. A természetvédők e vélekedése nem megalapozott, és nem is rendelkeznek azokkal a számításokkal, amelyek a vagyonkezelési terveket alátámasztanák. Ki lehet számolni pontosan, hogy ez a feladat – az erdőkezelés – mennyibe kerül. A természetvédelmi oltalom alatt álló erdők átcsoportosítása fölösleges volna, mert az erdőgazdasági társaságok a legérzékenyebb természetvédelmi kezelési feladatoknak is megfelelnek. A vagyonkezelő eddig még soha nem támasztott olyan teljesítménykövetelményt – azoknál a társaságoknál, amelyeknél 50-60 százalék a védett területek aránya –, amit ne tudtak volna hozni. Sőt, a tulajdonosi forrásjuttatásokat is differenciáltuk, és igyekeztünk tulajdonosi forrástámogatást biztosítani, ami a feszültségeket enyhítette. A társaságok eredményeit tekintve, látható, hogy rendkívül nagyok a különbségek. Tudomásul vesszük, hogy például a zalai – kifejezetten erdőhasznosítást folytató – társaság eredményeivel a gemenci vagy a pilisi nem vethető össze. Ez utóbbinak például 3 milliós agglomerációs népességnek kell rendkívül sokszínű szolgáltatást nyújtania.

Átalakulás, átszervezés

– A küszöbön álló változásokkal kapcsolatban fölvetődik a társaságok optimális méretének kérdése. (Az interjú a Vagyontörvény elfogadása előtt készült – a szerk.) Gyakran hallható szakmai körökben a jelenlegi méretek bírálata. Milyen kritériumok jellemzik az átalakulással kapcsolatos három stratégiai alternatívát?

– Elkészítettünk három alternatívát, amelyben figyelembe vettük a jelenlegi gazdaság-fejlettségi szintet, a térségi-regionális és szakmai igényeket, valamint azt a társadalmi érzékenységet és tűrőképességet, ami lehetővé tesz egy ilyen átalakítást. A különböző térségekben a társaságaink jelentős szereplők, a nagyságtól függetlenül. Megnéztük a Kárpát-medence környező országaiban – Ausztriában, Szlovákiában, Romániában és Horvátországban, a német erdőkezelési hagyományokból és a történeti-gazdasági egységből adódóan –, hogy milyen szervezetekben miként végzik a vagyonkezelést. Mindegyikben egy részvénytársaság van, és vannak úgynevezett profitközpontok. Tapasztalatom szerint a részvénytársasági forma bevált, számos megújulást és racionalitást honosított meg. Még ha sokan vitatják is, én úgy látom, hogy az elmúlt időszak egyfajta aranykora volt ezeknek a cégeknek. Például az úgynevezett közös tevékenységek – a faiparnál a beszerzés és értékesítés – koncentrációját. Más területeken azt már régen kihasználták volna, hogy egy homogén vállalatcsoportról van szó.

– A piackutatás volna hatékonyabb?

– Nem csak az, hanem maga a beszerzés. Ha egységesen szerzünk be technológiát vagy bármi mást, jobb árakat tudunk elérni. Másrészt a versenytörvények tiszteletben tartásával a piacon is egységesen tudunk föllépni. Magyarország kis ország, de ha figyelembe veszem erdőgazdálkodási, faipari szempontból a régiós helyzetet, akkor kiderül, hogy teljesen más a Nyírerdő és a Zalaerdő helyzete. Az utóbbi az ausztriai szomszédság miatt mintegy az osztrák faipari integráció része. Jelentős eltérések vannak a faállományban és a gazdálkodási módszerekben is. Az alföldi erdők nagy része telepített állomány. A tartamosság ott másféle követelményeket és elszámolást, számba vételt igényel.

– Korábban felvetődött egy erdészeti holding létrehozása is.

– Mi azt szerettük volna, ha egy önálló szakágazati vagyongazdálkodó jön létre, hiszen a szakmai homogenitás, a sajátosságok, a társadalmi követelmények mind azt indokolták, hogy egy nagy önállóságú társaság jöjjön létre, mint mondjuk a Magyar Villamos Művek vagy a Magyar Fejlesztési Bankcsoport.

Ami most létrejön, tartalmazza módosult formában ezt, mert várhatóan egy önálló divízió alakul majd.

– Mivel foglalkozik majd a divízió?

– Minden kapcsolódó agrárterületet – erdészetit és mezőgazdaságát egyaránt – magába foglal, a Nemzeti Földalappal együtt. Ez remélhetően megszünteti a szervezetek között meglévő feszültségeket, és rendkívül hatékony munkára ad lehetőséget.

– Az átszervezésnek érzékeny humánpolitikai, vezetői következménye is lesz. E téren milyen elvi, szakmai elképzelések fogalmazódtak meg?

– Ez nem teljesen tőlünk függ, és erre azt mondhatom, hogy az ÁPV rendkívül racionális létszámmal, szakemberállománnyal dolgozott, mind a szakmai, mind a stratégiai, mind a gazdasági-pénzügyi területen. Azt látni kell, hogy a társaságainknál nem fogunk párhuzamosságokat létrehozni, ami rontja a hatékonyságot. Az én felfogásom szerint az állami feladatokat összességükben kell nézni, és a vagyongazdálkodásban, a földalaphoz, a kincstárnál és az erdészeti hatóságnál dolgozókat is ide értem. Ezek alapján kell egy új racionalitást föllátni.

– A '90-es éveket a leépítés, a létszámcsoökkentés jellemezte. Azt gondolom, hogy mindez rombolóan hatott a szakma megítélésére, presztízsére és identitására is. Egyetért ezzel?

– Én azt látom, hogy cégeink presztízse nőtt az utóbbi időben. A munkához a feltételek mindig rendelkezésre álltak. Az eredményeinket rendre csökkenő létszámmal értük el. Ez kétirányú volt, egyrészt racionalizálás, másrészt bizonyos tevékenységek vállalkozásba kerültek.

Szerintem ez nem csökkentette a szakma presztízsét. Akik vállalkozóinkká váltak, azok ma is kellő tekintéllyel rendelkeznek az adott térségben. A létszámcsoökkentést a technológiai fejlesztések és hatékonysági, érdekeltségi változások is eredményezték, s ennek még nem értünk a végére. Úgy látom, hogy e téren még további lehetőségek vannak. Ma már egy társaság presztízsét inkább az határozza meg, hogy milyen a likviditása, milyen a fejlesztése, a forrásszerzési lehetősége és a piaci jelenléte, s nem a létszám.

Erdőfenntartás, közjólét

– A társaságok egyre több olyan tevékenységet végeznek, aminek nincs ellentételezése.

Meddig elviselhető az egyre nagyobb közjóléti követelmények terhe, a támogatások minimálisra csökkenése mellett?

– Mi már 2003-ban kezdeményeztük, hogy ez a járulékfizetési és támogatási rendszer szűnjön meg. Ez sok embert kötött le, és kiterjedt bürokráciát igényelt. Mi a vagyongazdálkodás keretében sokkal többet – mintegy a kétszeresét – fordítottunk ilyen célra, mint amit onnan kaptunk. Éves szinten három milliárd körüli költségvetési támogatást kaptunk erdőfenntartási és közjóléti célra, ezzel szemben a társaságok hatmilliárdot fordítottak erre. Már tavaly az ÁPV Zrt.-n belül megoldottuk a közjóléti tevékenységek kiegészítő finanszírozását. A szükségletek felmérése most is folyamatosan zajlik, míg korábban a maradványelv érvényesült. Egy normatív rendszer felállítására törekszünk, ami egyszerűvé, átláthatóvá és igazságossá teszi erdővagyon-kezelési és jóléti szolgáltatási tevékenységünket. Nekünk mindig vigyáznunk kellett arra, hogy az egyes társaságoknál a feladatokat jól meg tudjuk különböztetni, és ne legyenek nagyságrendi különbségek. Nagyon fontos még ezen a területen az elszámolás kérdése, az, hogy hova

könyvelik ezeket a költségeket. Tehát mi ezt saját forrásból sokkal kisebb költséggel, és kevesebb konfliktussal tudjuk megoldani.

– Egy korábbi tanácskozáson fogalmazott úgy, hogy az erdőgazdálkodás megítélése gyakorlatilag a közjóléti tevékenységen keresztül mérhető le. Két fontos közjóléti elem – az erdei vasutak és az erdei iskolák – jövője mennyire látszik biztosítottnak?

– Úgy gondolom, e két területen kiemelkedő eredményeket értünk el. Sikerült új erdei iskolákat építeni és a régiókat felújítani. Szinte valamennyi régióban voltak fejlesztések. Az érdeklődés és a látogatottság nő, és e téren az oktatási rendszerrel való illesztés okoz némi gondot és feszültséget. A kisvasúti fenntartás és fejlesztés területén – amely nagyon drága dolog – szintén előreléptünk. A 270 kilométernyi pálya működtetése veszteséges. De például a Mátrában a rekonstrukciót közel félmilliárddal támogatjuk saját forrásból. Legutóbb pedig Pörbolyön avattunk fogadó állomást. A tehervállaló képességünkkel arányos források biztosítva lesznek.

– Több alkalommal is utalt arra, hogy a magyar erdőkben sok az úgynevezett „nem fizető” turista. Már pedig, amiért nem fizetnek, annak nincs értéke. Hogy’ lehetne ezt az erdészeti szolgáltatást értékarányosan piacósítani? Ismert, hogy Nyugat-Európában számos helyen fizetőssé tették az erdők látogatását.

– A közjóléti szolgáltatásaink többségét hagyományos módon ingyenesen kell hozzáférhetővé tenni. E szolgáltatásoknak három szintjét különböztetjük meg. Vannak a mindenki számára ingyen hozzáférhetőek – ez alól kivétel például az erdei vasút, habár a menetjegy ára nem fedezi a költségeket –, van azután az ökoturizmus, és végül a harmadik az a kör, amelyikbe a konferenciaturizmus, a különböző tréningek és más hasonlók tartoznak. A többletszolgáltatásokat – gondolok itt az ökoturizmusra és az utóbbiakra – piaci áron kell megfizetni.

– Egyéves a Mecsextrém Park, a Mecseki Erdészeti Zrt. projektje. Megvonható-e az eddigi működésének a mérlege?

– A bevezető éven vagyunk túl, és további fejlesztések várhatóak, így teljes mérleget még nem képezhetünk. Azt látjuk, hogy egy ekkora város közelében szükség van az ilyen jellegű fejlesztésekre. Az érdeklődés jelentős. A turisztikai programokért felelős szervezetek is kellő elismeréssel méltatták ezt a fejlesztést.

– Ezt a beruházást én erdészeti paradigmaváltásként tekintem. A tapasztalatok alapján máshol is várható hasonló beruházás?

– Arra biztatjuk a cégeinket, hogy az igényeknek feleljenek meg. Magunk igényfelméréssel nem foglalkozunk; tiszteletben tartjuk a vállalati önállóságot és kezdeményező készséget. Szívesen fogadunk olyan kezdeményezést, amely a szolgáltatásokat és az erdei turizmust attraktívabbá teheti. A klasszikus erdei kikapcsolódás mellett ez az új élményszerző szórakozás is egyre inkább megjelenik.

Jövedelmezőség

– Köztudott, hogy a társaságok jövedelmezősége különböző. Az új szervezetben lesz-e forrás-átcsoportosító szervezet, amely egyfajta újraelosztást valósít meg?

– Ilyen nem lesz. Az erdőfenntartási járulék megszűnésével még tovább fog differenciálódni az adózás előtti eredmény.

Mi pontosan ismerjük az egyes társaságok teljesítőképességét, árbevételeit és költségviszonyait. Most folytatunk egy nagyon komoly módszertani és normatíva átvilágítást a felújítás tekintetében. Műveleti szintig végezzük az elemzést, hogy tisztában legyünk a

teljesítőképességgel. Az üzleti terveket is ezek függvényében fogadjuk el, másrészt a tulajdonosi juttatásokat is ennek alapján adjuk. Szakítani akarunk a költségvetés kirovó-leosztó rendszerével, és az adottságokhoz, a feladatokhoz és célokhoz illesztjük a támogatásokat. Ezzel is csökkenteni kívánjuk a társaságok közötti aránytalanságokat és feszültségeket.

– Ez is az önfinanszírozás célját segítheti elő. Kifejtené ezt bővebben?

– Az árbevételünk jelentős része a fahasználatból adódik. Ennek hetven százaléka a sarangolt választék aránya. Napjainkban ez a választék is kellően felértékelődött. Azt gondolom, hogy ebben jelentős visszaesés nem várható – annak ellenére sem, hogy a mezőgazdaságban jelentős a törekvés a bioenergia előállítására, amit az agrártárca is támogat. A magas minőségű rönkválasztékban is élénkült a kereslet és jó árakat sikerült elérnünk. A bevételünkről tehát azt mondhatom, hogy stabil. Nagyon alaposan, fafajonként elemezzük az értékesítést. A tavaly elért 1,8 milliárd adózás előtti eredmény, és a 82 százalékos saját vagyron garancia a stabilitásra, és arra, hogy önfinanszírozók legyünk. Ráadásul a tulajdonosi fejlesztési támogatások mellett, 4,5-5 milliárd forintot fizetünk be a költségvetésbe. Így az összesen 6 milliárdos szaldóval messze önfinanszírozó a társaságcsoporthoz. Ezt középtávon is fenn tudjuk tartani.

– Van-e a jövőre vonatkozóan stratégiai elképzelés arra az esetre, ha már nem lehet tovább kivédeni a zöldenergia-árak támogatásának megvonását?

- Bölcs döntést hozott a Parlament, hogy az üzemtervezett erdőből származó fát nem vette ki a támogatási körből. Ám ellenkező esetre csak korlátozottan rendelkezünk önvédelmi lehetőségekkel. Nyilván az ilyen jellegű támogatás hosszú távon nem tartható fenn. Alaposan tanulmányoznunk kell a transzferhatékonyt: az a kérdés, hogy milyen hatékonyságúak azok az erőművek, amelyek most a mi fánkat használják fel. Abban látom a megoldást, hogy a cégeink tudnának-e olyan kisebb – 2-3 megawatt kapacitású – erőműveket létesíteni, amelyek egyúttal rövidítenék a szállítási távolságokat is. Ez komoly tartalékot jelent, másrészt a kisebb beruházások költséghatékonyabbak. Az Európai Unió sem támogat 20 megawattnál nagyobb erőművet. El kell mondanom, hogy több milliárddal nőtt a fedezetösszegünk a tűzifa árának helyére kerülése által. Kaptunk kritikát is, amikor ezt a programot elkezdtük, elsősorban a faipartól, de ez a saját cégeinket is érintette, hiszen azok is piaci áron veszik az alapanyagot.

Faipar és vadászat

– A gazdasági tevékenység fontos mutatója a hozzáadott érték. A mi szakmánkban ez elsősorban a faiparban jelenik meg. Tervezi-e az ÁPV Zrt. a faipari tevékenység bővítését a társaságoknál?

– A faiparban nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy ez a tevékenység ma már csak az országhatárokon belül, nem értelmezhető. Faipari tevékenységet fejleszteni alapvetően a Dunántúlon lenne érdemes, mivel gazdasági erdővel elsősorban ott rendelkezünk. Ugyanakkor a korábban említett, 1992-es stratégiai döntés – miszerint a társaságok ne foglalkozzanak faiparral – azt eredményezte, hogy a határon túli fafeldolgozók megerősödtek. Ezt a versenyhátrányt behozni szinte lehetetlen. Még ha fejlesztéssel le is dolgoznánk az elmaradást, korántsem biztos, hogy a piacokat is meg tudnánk szerezni. A magas minőségű rönktermelésünk korlátozott mértékű, és sajnos a rönkök nagy részét is feldolgozatlanul adjuk el. Figyelembe véve a kapcsolódó másod-harmadlagos feldolgozóipar fejlettségét, úgy tűnik, hogy csak módjával fejleszthetjük a faipart.

– Marad tehát az ellentmondásos megítélésű akác, ami, úgy tűnik, nagy karrier előtt áll.

- Igen, az sok vitára ad okot, hogy nem őshonos. De azt mondhatom, hogy a leggondosabb

kezekben van ez a fafaj. A teljes vertikuma, a szelekció, a csemete-előállítás, -művelés és végül a feldolgozás. A közelmúltban járt itt a szlovák kollégám, aki nagy érdeklődést mutatott az akác iránt. Napjainkban igen keresett az akác a nemzetközi piacon. Nálunk különösen a Nyírerdőnél magas színvonalú ez a szakmai munka, és reményteljes kapcsolatokat építenek többek között Kínával is. Ennek a fafajnak feltétlenül helye van a hazai erdőgazdálkodásban, hiszen az akáccal

való területhasznosítás ökológiailag is jelentős, és a felhasználhatósága rendkívül széles körű.

– A vadkerítést ma beruházásként számolják el a társaságok. A vadgazdálkodást bírálók azt vetik föl, hogy ha ezt költségként számolnák, akkor az alágazat eredményessége egészen másként festene.

– A számviteli szabályok betartásával nagyon pontosan számon tartjuk, hogy a vadkárelhárító kerítés milyen módon, melyik ágazatban kerül elszámolásra. Ezt a jövőben még pontosabban ellenőrizzük. Ezt már csak az időről időre felmerülő viták miatt is meg kell tennünk. Erre azért is nagy figyelmet fordítunk, hogy a társaságon belüli eredményességet is mérni tudjuk. A közelmúltban megkötött vadászati szerződéseknél is kellőképpen érvényesíteni tudtuk partnereinknél a kerítések költségeit.

Hatóság és vagyonkezelés

– Az erdőfenntartási járulék megszűnése és az erdőtörvény módosítása várhatóan számos változást hoz az erdészeti igazgatásban is. Ezek mennyiben érintik a társaságokat?

– Az erdőfenntartási járulék és a tervezés szerintem piaci tényezők. Az erdészeti hatóságnak kifejezetten a felügyeleti tevékenységgel kellene foglalkoznia. A jelenlegi tevékenység a szakmai hagyományok alapján alakult ki, de a társaságoknál megjelenő gazdasági fejlődés és vagyonkezelési színvonal alapján ehhez a kérdéshez bátran hozzá lehetne nyúlni. Ezt a társaságcsoportnál dolgozó vezetők véleménye alapján is mondom.

– Milyen külföldi módszereket lehetne nálunk is bevezetni a vagyonkezelés területén?

– Utalok arra a megállapításra, hogy amiért nem fizetnek, annak nincs értéke. Elsősorban a természetvédelmi költségek és hozamkiesések terén az volna helyes eljárás, ha ezek pontosan elszámolhatóak lennének és megtérítenék. Hasonlóan a közjóléti területen is megtérülnének a költségeink.

– Emlékeztet, hogy a választásokat követően az erdészetet „átcsempészték” a KvVM hatáskörébe, amit aztán törvénymódosítással sikerült korrigálni. Ennek az „esélye” még nem múlt el. Erről mi az álláspontja az ÁPV Zrt.-nek?

– Ezek a kérdések meghaladják a vagyonkezelő kompetenciáját. A szakmai véleményem az, hogy az új vagyonkezelő szervezet – amelyben a kezelt és a kezelő együtt van – még erősebb, nagyobb súlyú szervezet lesz.

Ez a vita várhatóan alábbhagy. Ha végigtekintünk az agrártárca hatósági területein, akkor azt látjuk, hogy szinte az egész élővilággal kapcsolatos ellenőrző tevékenységnek – kezdve a talaj- és növény-védelemtől, az állategészségügytől az élelmiszerláncan át a halászatig, az erdő és vadgazdálkodásig – rendkívül nagy a „zöld tartalma”. Nyilván vannak olyan országok, ahol ezt másként szabályozták.

– A tervezett összevonások szerint a Honvédelmi Minisztériumhoz tartozó erdőgazdasági társaságok is csatlakoznak az új vagyonkezelő szervezethez.

Ez a gyakorlatban mikor valósul meg?

– Ez már az új vezetőségtől függ, de erről még korai beszélnünk. A törvény döntött, hogy minden erdővagyonot kezelő szervezet ide fog tartozni.

Erdészeti kommunikáció és egyesület

- A mezőgazdasági bizottság kecskeméti ülésén említette, hogy a nagy kommunikációs kavalkádban az erdészet hangja nem hallható. Folytatódik-e az a kampány, amit a nyár eleji sajtómegjelenés fémjelzett?
- A jövőben szervezeten kívánunk foglalkozni a kommunikációval. Úgy láttuk, hogy a köztájékoztatás nem foglalkozott az erdővel olyan mértékben, amely megilletné. E téren mindig a zöldeknek volt nagyobb hangjuk – sokszor feleslegesen feszültséget keltve. Különösen a civil szervezetek megállapításai tartalmaztak sok tárgyi tévedést és valótlan tényeket. Tekintettel arra, hogy jelentős közvagyonnal gazdálkodunk, ez tájékoztatási kötelezettséget is ró ránk. Elkészült a kommunikációs stratégiánk, amely a társaságok közötti munkamegosztásra épül. Arra kértem a társaságokat, hogy a helyi, regionális vitákba is aktívan kapcsolódjanak be, hogy a szakmai véleményünk is megjelenjen ezekben a polémákban.
- Emlékeztet volt ebből a szempontból a Zengő-vita, amelyben a területileg érintett társaságot a sajtó ártatlanul tette bűnbakká.
- A városok közelében tevékenykedő társaságaink elég nehéz helyzetben vannak, nemcsak ilyesfajta beruházások alkalmával, hanem más vonatkozásban is. Mi akkor teszünk a legjobban, ha a társadalmi tájékoztatást még szakszerűbbé, még hatékonyabbá tesszük, hogy még nagyobb nyilvánosságot érjünk el, többek között az erdei iskolákon keresztül is. Ha a tájékoztatást szakszerűen és legalább olyan hatékonyan végezzük, mint mások, akkor az erdészek tárgyilagos társadalmi megítélése a természetismereten alapulhat.
- Az FVM korábbi vezetése megbízta az akkori erdészeti szolgálatot egy ágazati kommunikációs munkacsoport felállításával és működtetésével. Ezt a munkát folytatni kívánják, és mennyiben számíthatnak az új vagyonkezelő szervezet részvételére?
- Az az ő dolguk, hogy ezt milyen módon képzelik megvalósítani, amit természetesen segítünk. De ezt a kérdést mi, a magunk kezébe vettük. Én megfordítanám a kérdést, és azt gondolom, hogy inkább a mi stratégiánkhöz kellene illeszkedni. Nem túlzok, ha azt mondom, az állami erdők hatvan százalékos részaránya ezt megalapozottá teszi. Örülök annak, hogy a magánerdő-gazdálkodás progresszív és jól kommunikál, de úgy látom, hogy a kommunikációt magunknak kell megszervezni és ellátni. A vagyonkezeléshez és a gazdálkodáshoz szervesen kell, hogy kapcsolódjon a kommunikáció, és ezt nem lehet bizottságosdival és hasonló pótcselekvésekkel megoldani. Megítélésem szerint ez nem tartozik az ágazati irányítás feladatai közé, de ha már föl vállalták, mi segíteni fogjuk.
- A nagy múltú szakmai szervezetünk, az Országos Erdészeti Egyesület legjelentősebb támogatója a Nemzeti Földalap és az ÁPV Zrt. Az összevonás után számíthat-e az OEE az új szervezet támogatására?
- Biztos, hogy számíthat, hiszen a mi cégeink a rendezői a legnagyobb erdészrendezvénynek, a vándorgyűlésnek. Ez a támogatás a jövőben is megmarad, és számíthatnak ránk.
- Köszönöm a beszélgetést. **Zétényi Zoltán**